

I

(Lēģislatīvi akti)

REGULAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) 2015/751

(2015. gada 29. aprīlis)

par starpbanku komisijas maksām, ko piemēro kartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. panta 1. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc lēģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Iekšējā tirgus sadrumstalotība kaitē konkurētspējai, izaugsmei un darbvietu radīšanai Savienībā. Lai iekšējais tirgus pienācīgi darbotos, ir jānovērš tieši un netieši šķēršļi tāda integrēta elektronisko maksājumu tirgus darbībai un izveidei, kurā iekšzemes un pārrobežu maksājumi netiktu nošķirti.
- (2) Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2007/64/EK ⁽⁴⁾ tika nodrošināts juridiskais pamats, lai Savienības mērogā izveidotu iekšējo tirgu maksājumiem, jo, paredzot vienotus noteikumus attiecībā uz maksājumu pakalpojumu sniegšanu, ar to būtiski atviegloja maksājumu pakalpojumu sniedzēju darbību.
- (3) Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 924/2009 ⁽⁵⁾ ieviesa principu, ka maksa, ko no lietotājiem iekasē par pārrobežu maksājumu euro – tostarp par kartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem, uz kuriem attiecas šī regula –, ir tāda pati kā par atbilstīgu maksājumu dalībvalstī.
- (4) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 260/2012 ⁽⁶⁾ tika paredzēti noteikumi iekšējā tirgus kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro, taču tās darbības jomā netika iekļauti kartēm piesaistīti maksājumu darījumi.

⁽¹⁾ OV C 193, 24.6.2014., 2. lpp.

⁽²⁾ OV C 170, 5.6.2014., 78. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2015. gada 10. marta nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta) un Padomes 2015. gada 20. aprīļa lēmums.

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/64/EK (2007. gada 13. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK un 2006/48/EK un atceļ Direktīvu 97/5/EK (OV L 319, 5.12.2007., 1. lpp.).

⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 924/2009 (2009. gada 16. septembris) par pārrobežu maksājumiem Kopienā, ar kuru atceļ Regulu (EK) Nr. 2560/2001 (OV L 266, 9.10.2009., 11. lpp.).

⁽⁶⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 260/2012 (2012. gada 14. marts), ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro un groza Regulu (EK) Nr. 924/2009 (OV L 94, 30.3.2012., 22. lpp.).

- (5) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/83/ES ⁽¹⁾ mērķis ir saskaņot dažus noteikumus attiecībā uz līgumiem, kuri noslēgti starp patērētājiem un tirgotājiem, tostarp tādus noteikumus attiecībā uz maksu par maksājumu līdzekļa izmantošanu, pamatojoties uz kuriem dalībvalstīm ir jāaizliedz tirgotājiem pieprasīt no patērētājiem maksu par konkrēto maksāšanas līdzekļu izmantošanu, kuras apmērs pārsniedz tirgotāja izdevumus saistībā ar šo maksājumu līdzekļu izmantošanu.
- (6) Lai patērētāji, tirgotāji un uzņēmumi varētu gūt maksimālu labumu no iekšējā tirgus, izšķirīga nozīme ir drošiem, efektīviem, konkurētspējīgiem un novatoriskiem elektroniskajiem maksājumiem, īpaši pasaulei pārejot uz e-komerciju.
- (7) Lai tieši vai netieši regulētu starpbanku komisijas maksas, dažas dalībvalstis ir pieņēmušas vai gatavo tiesību aktus, kas aptver vairākus jautājumus, tostarp maksimālās robežvērtības starpbanku komisijas maksām dažādos līmeņos, tirgotāju maksas, visu karšu pieņemšanas noteikumu (*Honour All Cards Rule*) un novirzīšanas pasākumus. Dažās dalībvalstīs pastāvošie administratīvie lēmumi ievērojami atšķiras. Lai ieviestu lielāku saskaņotību starpbanku komisijas maksu līmeņos, sagaidāms, ka valstu līmenī tiks turpmāk ieviesti regulatīvi pasākumi, kas pievērsīsies minēto maksu līmeņiem vai atšķirībām. Šādi valsts līmeņa pasākumi varētu radīt ievērojamus šķēršļus saistībā ar iekšējā tirgus izveidi kartēm piesaistītu maksājumu, uz kartēm balstītu interneta un mobilo maksājumu jomā un tādējādi ierobežot pakalpojumu sniegšanas brīvību.
- (8) Maksājumu kartes ir mazumtirdzniecībā visbiežāk lietotais elektronisko maksājumu instruments. Tomēr Savienības maksājumu karšu tirgus integrācija nebūt nav pilnīga, jo daudzi maksājumu risinājumi nevar attīstīties ārpus valstu robežām un jauniem Eiropas mēroga dalībniekiem tiek kavēta piekļuve tirgum. Ir jānovērš tādi šķēršļi efektīvai karšu tirgus darbībai – tostarp attiecībā uz kartēm piesaistītiem maksājumiem un mobilajiem un interneta maksājumiem, kuru pamatā ir kartēm piesaistīti maksājumi.
- (9) Lai iekšējais tirgus darbotos efektīvi, elektronisko maksājumu izmantošana būtu jāsekmē un jāatvieglo par labu tirgotājiem un patērētājiem. Kartes un citus elektroniskos maksājumus var izmantot krietni daudzpusīgāk, tostarp, īstenojot iespējas norēķināties tiešsaistē, lai izmantotu iekšējā tirgus un e-komercijas priekšrocības; vienlaikus elektroniskie maksājumi arī tirgotājiem nodrošina potenciāli drošus maksājumus. Tādēļ tas, ka skaidras naudas maksājumu vietā tiek izmantoti kartēm piesaistīti maksājumu darījumi, varētu radīt priekšrocības tirgotājiem un patērētājiem, ar noteikumu, ka maksa par karšu maksājumu shēmu izmantošanu būtu noteikta ekonomiski izdevīgā līmenī, un vienlaikus veicināt godīgu konkurenci, inovāciju un jaunu dalībnieku ienākšanu tirgū.
- (10) Starpbanku komisijas maksas parasti piemēro starp karti pieņemošajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem un karti izdodošajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kuri ir piederīgi noteiktai maksājumu karšu shēmai. Starpbanku komisijas maksas veido būtisku daļu no maksām, ko kartes pieņemšie maksājumu pakalpojumu sniedzēji par katru karti piesaistītu maksājumu darījumu iekasē no tirgotājiem. Savukārt tirgotāji iekļauj minētās karšu izmaksas, tāpat kā visas citas savas izmaksas, kopējās preču un pakalpojumu cenās. Konkurence starp maksājumu karšu shēmām, lai pēc iespējas vairāk karti izdodošo maksājumu pakalpojumu sniedzēju pārliecinātu izdot to kartes, kas – atšķirībā no ierastās cenu disciplinējošās ietekmes, kāda ir konkurencei tirgus ekonomikas apstākļos – tirgū rada augstākas, nevis zemākas starpbanku komisijas maksas. Papildus konsekventai konkurences noteikumu piemērošanai attiecībā uz starpbanku komisijas maksām šādu maksu regulējums uzlabotu iekšējā tirgus darbību un palīdzētu samazināt darījumu izmaksas patērētājiem.
- (11) Pastāvošās dažādās starpbanku komisijas maksas un to līmenis neļauj rasties jauniem Savienības mēroga dalībniekiem, kuri pamatotos uz darījumdarbības modeļiem ar zemākām starpbanku komisijas maksām vai bez tām, un ierobežo potenciālus apjomradītus un diversifikācijas radītus ietaupījumus un no tiem izrietošo efektivitāti. Tas negatīvi ietekmē tirgotājus un patērētājus un kavē inovāciju. Tā kā Savienības mēroga dalībniekiem būtu izdevīgākām jāpiedāvā vismaz augstākā līmeņa starpbanku komisijas maksa, kas dominē tirgū, kurā tie vēlas iekļūt, rodas pastāvīga tirgus sadrumstalotība. Arī pastāvošās vietējās shēmas, kurās ir zemākas starpbanku komisijas maksas vai kurās to vispār nav, var būt spiestas aiziet no tirgus tādēļ, ka bankas izdara spiedienu saistībā ar lielāku starpbanku komisijas maksas ieņēmumu iegūšanu. Tā rezultātā patērētāji un tirgotāji attiecībā uz maksājumu pakalpojumiem saskaras ar ierobežotu izvēli, augstākām cenām un zemāku kvalitāti, turklāt to spēja izmantot Savienības mēroga maksājumus arī ir ierobežota. Papildus tam tirgotāji nevar pārvarēt maksu atšķirības, izmantojot karšu pieņemšanas pakalpojumus, ko bankas piedāvā citās dalībvalstīs. Īpaši noteikumi, ko izmanto maksājumu karšu shēmas, saskaņā ar to teritoriālo licencēšanas politiku paredz par

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV L 304, 22.11.2011., 64. lpp.).

katru maksājuma darījumu piemērot "tirdzniecības vietas" (tirgotāja valsts) starpbanku komisijas maksu. Minētā prasība neļauj pieņēmējiem veiksmīgi piedāvāt to pakalpojumus pārrobežu mērogā. Turklāt tas var arī radīt šķēršļus tirgotājiem samazināt to maksājumu izmaksas par labu patērētājiem.

- (12) Tas, ka Komisija un valstu konkurences iestādes ir piemērojušas spēkā esošos tiesību aktus, nav spējis atrisināt šo situāciju.
- (13) Tādēļ, lai novērstu iekšējā tirgus sadrumstalotību un būtiskus konkurences izkropļojumus, ko rada atšķirīgi tiesību akti un administratīvie lēmumi, saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 114. pantu ir jāveic pasākumi, lai risinātu augstu un atšķirīgu starpbanku komisijas maksu problēmu nolūkā ļaut maksājumu pakalpojumu sniedzējiem sniegt pakalpojumus pārrobežu mērogā un patērētājiem un tirgotājiem izmantot pārrobežu pakalpojumus.
- (14) Šīs regulas piemērošana nebūtu jāskar Savienības un valsts konkurences noteikumu piemērošana. Tai nebūtu jāliedz dalībvalstīm ar valsts tiesību aktu starpniecību paturēt spēkā vai ieviest zemākas maksimālās robežvērtības vai pasākumus ar līdzvērtīgu mērķi vai ietekmi.
- (15) Lai veicinātu kartēm piesaistītu maksājumu un uz kartēm balstītu interneta un mobilo maksājumu iekšējā tirgus netraucētu darbību, no kā labumu gūtu patērētāji un tirgotāji, šī regula būtu jāpiemēro maksājumu kartēm piesaistītu maksājumu darījumu pieņemšanai un izdošanai gan pārrobežu, gan iekšzemes mērogā. Ja tirgotāji var izvēlēties pieņēmu ārpus to dalībvalsts ("pārrobežu pieņemšana"), ko veicinās vienāda maksimālā gan iekšzemes, gan pārrobežu starpbanku komisijas maksas līmeņa noteikšana pieņemtiem darījumiem un teritoriālās licencēšanas aizliegums, vajadzētu būt arī iespējai nodrošināt vajadzīgo juridisko skaidrību un novērst maksājumu karšu shēmu konkurences izkropļojumus.
- (16) Konkurences lietu izskatīšanas satvarā uzņemtu vienpusēju saistību rezultātā daudzi kartēm piesaistītie pārrobežu maksājumu darījumi Savienībā jau tiek veikti, ievērojot maksimālās starpbanku komisijas maksas. Lai pieņemšanas pakalpojumu tirgū nodrošinātu godīgu konkurenci, noteikumi, kas saistīti ar pārrobežu un iekšzemes darījumiem, būtu jāpiemēro vienlaicīgi un samērīgā laikposmā pēc šīs regulas stāšanās spēkā, ņemot vērā šajā regulā paredzēto maksājumu karšu shēmu migrācijas grūtības un sarežģītību.
- (17) Tirgū ir pieejami divi galvenie kredītkaršu veidi. Ar atliktā maksājuma debetkarti, iepriekš noteiktā konkrētā dienā parasti vienreiz mēnesī no kartes turētāja konta tiek debetēta darījumu kopsumma bez procentiem. Ar citām kredītkartēm kartes turētājs var izmantot kredītiespējas, lai vēlāk nekā noteiktajā dienā atmaksāt daļu no maksājamajām summām kopā ar procentiem vai citām izmaksām.
- (18) Visiem debetkartēm vai kredītkartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem vajadzētu piemērot maksimālo starpbanku komisijas maksas likmi.
- (19) Ietekmes novērtējums liecina, ka aizliegums darījumiem ar debetkarti piemērot starpbanku komisijas maksas uzlabos karšu pieņemšanas un izmantošanas rādītājus, labvēlīgi ietekmēs vienotā tirgus izveidi un sniegs vairāk priekšrocību tirgotājiem un patērētājiem nekā maksimālā robežvērtība, kas noteikta augstākā līmenī. Turklāt tādējādi netiks pieļauta negatīva ietekme, ko rada augstāka maksimālā robežvērtība tādās iekšzemes shēmās, kas paredz ļoti zemas starpbanku komisijas maksas debeta darījumiem vai šādas maksas nepiemēro, sakarā ar darbības paplašināšanos pārrobežu mērogā vai ar to, ka jaunie tirgus dalībnieki maksu palielina līdz maksimālās robežvērtības līmenim. Aizliegums darījumiem ar debetkarti piemērot starpbanku komisijas maksas arī mazina risku, ka starpbanku komisijas maksu modelis tiks pārņemts uz jauniem, novatoriskiem maksājumu pakalpojumiem, tādiem kā mobilās un tiešsaistes sistēmas.
- (20) Šajā regulā paredzēto maksimālo robežvērtību pamatā ir tā sauktā "komersanta izvēles neietekmēšanas metodoloģija" (*Merchant Indifference Test*), kas izstrādāta ekonomikas literatūrā un kas norāda to, kāda līmeņa maksu tirgotājs būtu gatavs maksāt, ja tirgotājs salīdzinātu izmaksas, kuras rodas, kad klients izmanto maksājumu karti, ar tām izmaksām, kas rodas, kad maksājumi tiek veikti bez kartēm (skaidras naudas maksājumi) (ņemot vērā pakalpojumu maksu, ko iekasē pieņēmējbankas, t. i., tirgotāju apkalpošanas maksa un starpbanku komisijas maksai). Tādējādi tas veicina efektīvu maksājumu instrumentu izmantošanu, popularizējot to karšu izmantošanu, kas saistībā ar darījumiem sniedz lielākas priekšrocības, un vienlaikus novēršot nesamērīgas no tirgotājiem iekasētas maksas, kuras radītu slēptas izmaksas citiem patērētājiem. Pretējā gadījumā starpbanku komisijas maksu koplīgumu dēļ varētu rasties pārmērīgas maksas, kas tiktu iekasētas no tirgotājiem, jo tirgotāji, baidoties zaudēt apgrozījumu, nelabprāt noraida dārgus maksājumu instrumentus. Pieredze liecina, ka minētās robežvērtības ir samērīgas, jo tās neapdraud starptautisko karšu shēmu un maksājumu pakalpojumu sniedzēju darbību. Turklāt tie sniedz priekšrocības tirgotājiem un patērētājiem un nodrošina juridisko noteiktību.

- (21) Tomēr ietekmes novērtējums liecina, ka dažās dalībvalstīs starpbanku komisijas maksas ir attīstījušās tā, lai ļautu patērētājiem gūt labumu no efektīviem debetkaršu tirgiem attiecībā uz karšu pieņemšanu un izmantošanu, proti, starpbanku komisijas maksas ir zemākas nekā līmenis saskaņā ar tirgotāja izvēles neietekmēšanas shēmu. Tādējādi dalībvalstīm vajadzētu spēt noteikt zemākas starpbanku komisijas maksas saistībā ar debetkaršu iekšzemes darījumiem.
- (22) Turklāt, lai nodrošinātu, ka debetkaršu maksas ir noteiktas ekonomiski efektīvā līmenī, ņemot vērā iekšzemes debetkaršu tirgu struktūru, būtu jāsauglabā iespēja starpbanku komisijas maksas maksimālās robežvērtības izteikt kā vienotu likmi. Vienota likme var arī mudināt izmantot kartei piesaistītos maksājumus par nelielas vērtības summām (mikromaksājumi). Vajadzētu būt iespējai šādu vienotu likmi piemērot arī kopā ar procentu likmi, ar noteikumu, ka šādu starpbanku komisijas maksu summa nepārsniedz konkrētu procentu likmi no visu iekšzemes darījumu gada vērtības katrā maksājumu karšu shēmā. Turklāt vajadzētu būt iespējai noteikt katra darījuma starpbanku komisijas maksas zemāko maksimālo procentuālo robežvērtību un noteikt fiksētu maksimālu komisijas maksas summu kā limitu tai komisijas maksas summai, kas veidojas, piemērojot procentu likmi par darījumu.
- (23) Turklāt, ņemot vērā, ka ar šo regulu starpbanku komisijas maksas pirmo reizi tiek saskaņotas apstākļos, kad pašreizējās debetkaršu shēmas un starpbanku komisijas maksas ir ļoti atšķirīgas, ir jānodrošina iekšzemes maksājumu karšu tirgu elastība. Tādēļ pienācīgā pārejas laikā saistībā ar iekšzemes debetkaršu darījumiem dalībvalstīm būtu jāspēj attiecībā uz visiem iekšzemes debetkaršu darījumiem katrā maksājuma kartes shēmā piemērot vidējo svērto starpbanku komisijas maksu, kas nepārsniedz 0,2 % no visu iekšzemes debetkaršu darījumu katrā maksājumu karšu shēmā ikgadējās vidējās darījumu vērtības. Saistībā ar starpbanku komisijas maksu maksimālo robežvērtību, ko aprēķina, ņemot vērā ikgadējo vidējo darījumu vērtību vienā maksājumu karšu shēmā, ir pietiekami, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs piedalās maksājumu karšu shēmā (vai kāda cita veida maksājumu pakalpojumu sniedzēju nolīgumos), kurā attiecībā uz visiem debetkaršu iekšzemes darījumiem piemēro vidējo svērto starpbanku komisijas maksu, kas nepārsniedz 0,2 %. Arī šeit var piemērot vienotu likmi vai procentu maksu vai abu apvienojumu, ar noteikumu, ka tiek ievērots vidējās svērtās maksas maksimālās robežvērtības maksimums.
- (24) Lai noteiktu atbilstīgas starpbanku komisijas maksas maksimālās robežvērtības debetkaršu iekšzemes darījumiem, ir lietderīgi tādām valstu kompetentajām iestādēm, kas ir tiesīgas nodrošināt atbilstību šai regulai, ļaut ievākt informāciju saistībā ar visu debetkaršu darījumu apjomu un vērtību vienā maksājumu karšu shēmā vai saistībā ar debetkaršu darījumu apjomu un atsaucēs vērtību, kuri attiecas uz vienu vai vairākiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Tādējādi maksājumu karšu shēmām un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem vajadzētu būt pienākumam sniegt attiecīgus datus valstu kompetentajām iestādēm, kā noteikušas minētās iestādes un saskaņā ar to noteiktiem termiņiem. Ziņošanas pienākumu darbības joma būtu jāpaplašina, attiecinot to arī uz tādiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem kā izdevēji vai pieņēmēji un ne tikai uz maksājumu karšu shēmām, lai nodrošinātu, ka jebkāda attiecīga informācija ir darīta pieejama kompetentām iestādēm, kam jebkurā gadījumā vajadzētu varēt pieprasīt, ka šāda informācija tiek ievākta ar maksājumu karšu shēmas starpniecību. Turklāt ir svarīgi, ka dalībvalstis nodrošina tādas attiecīgas informācijas piemērotu izpaušanas līmeni, kas attiecas uz piemērojāmām starpbanku komisijas maksas maksimālajām robežvērtībām. Ņemot vērā to, ka maksājumu karšu shēmas parasti nav maksājumu pakalpojumu sniedzēji, uz kuriem attiecas prudenciālā uzraudzība, kompetentās iestādes var pieprasīt, lai informāciju, ko nosūtījuši šie subjekti, būtu apstiprinājis neatkarīgs revidents.
- (25) Ar dažu iekšzemes mēroga maksājumu instrumentu palīdzību maksātājs var ierosināt kartēm piesaistītus maksājumu darījumus, ko maksājumu karšu shēma nevar nošķirt kā debetkaršu vai kredītkaršu darījumus. Izvēle, ko izdarījis kartes turētājs, nav zināma ne maksājumu karšu shēmai, ne pieņēmējam, un tādējādi maksājumu karšu shēmai nav iespējas piemērot dažādas maksimālās robežvērtības debetkaršu un kredītkaršu darījumiem, kā noteikts ar šo regulu (kas ir nošķirami, pamatojoties uz laiku, kurš ir bijis paredzēts maksājumu darījumu debetēšanai). Ņemot vērā to, ka ir jāsauglabā pašreizējo darījumdarbības modeļu funkcionalitāte, izvairoties no nepamatotām vai pārmērīgām tiesību aktu ieviešanas izmaksām un vienlaikus ņemot vērā to, cik būtiski ir nodrošināt pienācīgu vienlīdzīgu konkurences apstākļus starp dažādām maksājumu karšu kategorijām, ir lietderīgi šādu iekšzemes "universālo karšu" maksājumu darījumiem piemērot to pašu noteikumu, ko ar šo regulu paredz debetkaršu darījumiem. Tomēr minētajiem maksājumu instrumentiem vajadzētu dot ilgāku pielāgošanas laiku. Tāpēc izņēmuma veidā un 18 mēnešus ilgā pārejas laikā pēc šīs regulas stāšanās spēkā dalībvalstīm vajadzētu varēt noteikt universālo karšu iekšzemes maksājumu darījumu maksimālo daļu, ko uzskata par līdzvērtīgu kredītkaršu darījumiem. Piemēram, kredītkaršu maksimālo robežvērtību varētu piemērot darījumu kopējās vērtības noteiktajai daļai attiecībā uz tirgotājiem vai pieņēmējiem. Noteikumu matemātiskais rezultāts tad būtu līdzvērtīgs vienotas starpbanku komisijas maksas maksimālās robežvērtības piemērošanai iekšzemes maksājumu darījumiem, kas veikti ar universālajām kartēm.

- (26) Šī regula būtu jāattiecinā uz visiem darījumiem, kuros maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atrodas Savienībā.
- (27) Saskaņā ar tehnoloģiskās neitralitātes principu, kas izklāstīts Eiropas digitalizācijas programmā, šī regula būtu jāpiemēro kartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem neatkarīgi no vides, kādā šis darījums tiek veikts, iekļaujot bezsaistes, tiešsaistes vai mobilus privātklientu maksājumu instrumentus un pakalpojumus.
- (28) Kartēm piesaistīti maksājumu darījumi parasti tiek veikti, pamatojoties uz diviem galvenajiem darījumdarbības modeļiem – tā dēvētajām trīspusējām maksājumu karšu shēmām (kartes turētājs – pieņemošā un izdodošā shēma – tirgotājs) un četrpusējām maksājumu karšu shēmām (kartes turētājs – izdevējbanka – pieņēmējbanka – tirgotājs). Daudzas četrpusējās maksājumu karšu shēmas izmanto atklātu starpbanku komisijas maksu, kas galvenokārt ir daudzpusēja. Lai ņemtu vērā to, ka pastāv slēptas starpbanku komisijas maksas, un palīdzētu radīt vienlīdzīgus konkurences apstākļus, trīspusējās maksājumu karšu shēmas, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējus izmanto kā izdevējus vai pieņēmējus, būtu jāuzskata par četrpusējām maksājumu karšu shēmām, un tām būtu jāievēro tādi paši noteikumi; turklāt pārredzamība un citi pasākumi, kas saistīti ar darījumdarbības noteikumiem, būtu jāpiemēro visiem pakalpojumu sniedzējiem. Tomēr, ņemot vērā specifiku, kas pastāv arī attiecībā uz šāda veida trīspusējām shēmām, ir lietderīgi atļaut paredzēt pārejas laiku, kurā dalībvalstis var izlemt nepiemērot noteikumus attiecībā uz starpbanku komisijas maksas maksimālo robežvērtību, ja šādām shēmām attiecīgajā dalībvalstī ir ļoti neliela tirgus daļa.
- (29) Izdošanas pakalpojums balstās uz maksājumu instrumenta izdevēja un maksātāja līgumattiecībām – neatkarīgi no tā, vai izdevējs tur līdzekļus maksātāja vārdā. Izdevējs maksātājam dara pieejamas maksājumu kartes, autorizē darījumus galaiekārtās vai tām līdzīgās iekārtās un var pieņēmējam garantēt maksājumu par darījumiem, kas atbilst attiecīgās shēmas noteikumiem. Tādēļ vienkārša maksājumu karšu vai tehnisko pakalpojumu izplatīšana, piemēram, tīra datu apstrāde un glabāšana, nav jāuzskata par izdošanu.
- (30) Pieņemšanas pakalpojumu veido darbību ķēde, sākot no kartei piesaistīta maksājuma darījuma sākšanas līdz līdzekļu pārskaitīšanai maksājuma saņēmējam. Atkarībā no dalībvalsts un darījumdarbības modeļa, katrā dalībvalstī pieņemšanas pakalpojums ir organizēta dažādi. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas maksā starpbanku komisijas maksu, ne vienmēr tieši slēdz līgumu ar maksājuma saņēmēju. Šajā regulā sniegtajai pieņēmēja definīcijai tomēr būtu jāaptver starpnieki, kas sniedz daļu no pieņemšanas pakalpojumiem, bet nav tiešās līgumattiecībās ar maksājuma saņēmēju. Pieņemšanas pakalpojums tiek sniegts neatkarīgi no tā, vai pieņēmējs tur līdzekļus maksājuma saņēmēja vārdā. Tādi tehniskie pakalpojumi kā tīra datu apstrāde un glabāšana vai galaiekārtu izmantošana nav jāuzskata par pieņemšanu.
- (31) Ir svarīgi nodrošināt, ka noteikumi par starpbanku komisijas maksām, ko maksā vai saņem maksājumu pakalpojumu sniedzēji, netiek apieti, izmantojot alternatīvas maksu plūsmas, ko saņem izdevēji. Lai no tā izvairītos, “neto kompensācija” par maksām, ko izdevējs maksā vai saņem no vai uz maksājumu karšu shēmu, pieņēmēja vai jebkura cita starpnieka, tostarp iespējamās maksas par atļauju, būtu jāuzskata par starpbanku komisijas maksu. Lai pārbaudītu, vai notiek noteikumu apiešana, aprēķinot starpbanku komisijas maksu, būtu jāņem vērā maksājumu vai stimulu kopējā summa, ko izdevējs par regulētajiem darījumiem ir saņēmis no maksājumu karšu shēmas, atņemot no tās maksas, ko izdodošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir samaksājis maksājumu karšu shēmai. Vērā ņemamie maksājumi, stimuli un maksas varētu būt tieši (t. i., saistīti ar apjomu vai konkrēto darījumu), vai netieši (tostarp tirgvedības stimuli, piemaksas, rabati par atbilstību noteiktiem darījumu apjomiem). Pārbaudot to, vai šīs regulas noteikumi tiek apietī, jo īpaši būtu jāņem vērā izdevēju peļņa no speciālām programmām, ko izdevēji īsteno kopīgi ar maksājumu karšu shēmām, kā arī ienākumi no apstrādes, licencēšanas un citām maksām, kas ir maksājumu karšu shēmu ienākumi. Novērtējot šīs regulas iespējamu apiešanu, attiecīgā gadījumā un ja to apstiprina citi objektīvi elementi, varētu ņemt vērā arī maksājumu karšu izdošanu trešās valstīs.
- (32) Patērētāji parasti nav informēti par maksām, ko tirgotāji maksā par maksājumu instrumentu izmantošanu. Vienlaikus vairāki stimulējoši paņēmieni, ko izmanto izdevēji (piemēram, ceļojumu kuponi, piemaksas, rabati, atmaksas, bezmaksas apdrošināšana utt.), var novirzīt patērētājus uz maksājumu instrumentiem, tādējādi radot lielas maksas izdevējiem. Lai to novērstu, pasākumi, ar ko starpbanku komisijas maksām uzliek ierobežojumus, būtu jāpiemēro vienīgi maksājumu kartēm, kuras ir kļuvušas par plaša patēriņa produktiem un kuras tirgotājiem parasti ir grūti atteikt, jo tās tiek plaši izdotas un izmantotas (t. i., patērētāju debetkartes un kredītkartes). Lai uzlabotu efektīvu tirgus darbību nereglamentētajās nozares daļās un ierobežotu darījumdarbības pārnesanu no reglamentētajām uz nereglamentētajām nozares daļām, ir jāpieņem vairāki pasākumi, tostarp attiecībā uz shēmas un infrastruktūras nodalīšanu, maksājuma saņēmēja veikto maksātāja novirzīšanu un maksājuma saņēmēja selektīvu maksājumu instrumentu pieņemšanu.

- (33) Shēmas un infrastruktūras nodalīšana varētu ļaut visiem apstrādātājiem konkurēt attiecībā uz shēmu klientiem. Izmaksas par apstrādi veido būtisku daļu no kopējām kartes pieņemšanas izmaksām, tāpēc ir svarīgi, lai šīs vērtības ķēdes posms tiktu atvērts efektīvai konkurencei. Pamatojoties uz shēmas un infrastruktūras nodalīšanu, karšu shēmām un apstrādes struktūrām vajadzētu būt neatkarīgām grāmatvedības, organizācijas un lēmumu pieņemšanas procesa ziņā. Tām nevajadzētu darboties diskriminējoši, piemēram, savstarpēji piemērojot izdevīgākus nosacījumus vai sniedzot privilēģētu informāciju, kas nav pieejama to konkurentiem attiecīgajā tirgus segmentā, piemērojot pārmērīgas informēšanas prasības to konkurentiem attiecīgajā tirgus segmentā, šķērsub-sidējot to attiecīgo darbību vai veicot kopīgus pārvaldības pasākumus. Šāda diskriminējoša prakse veicina tirgus sadrumstalotību, negatīvi ietekmē jaunu dalībnieku ienākšanu tirgū un neļauj rasties Savienības mēroga dalībniekiem, tādējādi kavējot iekšējā tirgus izveidi kartēm piesaistītu maksājumu un uz kartēm balstītu interneta un mobilo maksājumu jomā un kaitējot tirgotājiem, uzņēmumiem un patērētājiem.
- (34) Maksājumu karšu shēmu piemērotie noteikumi un maksājumu pakalpojumu sniedzēju pieņemtā prakse parasti neļauj tirgotājiem un patērētājiem būt informētiem par maksu atšķirībām un tādējādi samazina tirgus pārredzamību, piemēram, norādot "vienotu" maksu (t. s. *blending*) vai neļaujot tirgotājiem zīmolu koplietošanas karšu (*co-badged cards*) gadījumā izvēlēties lētāku karšu zīmolu vai novirzīt patērētājus uz šādu lētāku karšu izmantošanu. Pat tad, ja tirgotāji ir informēti par dažādajām izmaksām, shēmu noteikumi tiem bieži vien liedz rīkoties, lai samazinātu maksu.
- (35) Maksājumu instrumenti ietver dažādas izmaksas maksājuma saņēmējam, un daži instrumenti ir dārgāki nekā citi. Maksājuma saņēmējam būtu jāspēj saskaņā ar Direktīvu 2007/64/EK brīvi novirzīt maksātājus uz konkrēta maksājuma instrumenta izmantošanu, izņemot gadījumos, kad īpašs maksājumu instruments konkrētu kategoriju maksājumiem ir noteikts ar tiesību aktiem vai kad to nevar atteikt tā likumīgā maksāšanas līdzekļa statusa dēļ. Šajā sakarā karšu shēmas un maksājumu pakalpojumu sniedzēji maksājumu saņēmējiem uzliek dažus ierobežojumus, tostarp ierobežojumus attiecībā uz maksājuma saņēmēja tiesībām mazu summu gadījumā atteikt noteiktus maksājumu instrumentus, ierobežojumus attiecībā uz informācijas sniegšanu maksātājiem par maksām, kas maksājuma saņēmējam rodas konkrētu maksājumu instrumentu gadījumā, vai ierobežojumu attiecībā uz tādu kases aparātu skaitu, kas maksājuma saņēmēja veikalā tiek izmantoti, lai pieņemtu īpašus maksāšanas instrumentus. Minētie ierobežojumi būtu jāatceļ.
- (36) Gadījumos, kad maksājuma saņēmējs maksātāju novirza uz konkrēta maksājumu instrumenta izmantošanu, maksājuma saņēmējam nevajadzētu no maksātāja pieprasīt nekādu maksu par tādu maksājumu instrumentu izmantošanu, kuru starpbanku komisijas maksas ietilpst šīs regulas darbības jomā, jo šādās situācijās papildmaksas piemērošanas priekšrocības kļūst ierobežotas, vienlaikus radot sarežģījumus.
- (37) Visu karšu pieņemšanas noteikums ir divējāds pienākums, ko izdevēji un maksājumu karšu shēmas uzliek maksājumu saņēmējiem –pieņemt visas viena zīmola kartes neatkarīgi no šo karšu dažādām izmaksām ("visu produktu pieņemšanas" elements) un pieņemt tās neatkarīgi no kartes atsevišķās izdevējbankas ("visu izdevēju pieņemšanas" elements). Maksājumu karšu shēmas un maksājumu pakalpojumu sniedzēji var uzlikt šādu pienākumu maksājuma saņēmējiem, jo tas ir patērētāju interesēs, ka attiecībā uz vienas un tās pašas kategorijas kartēm maksājuma saņēmēji neizturas diskriminējoši pret izdevējiem vai karšu turētājiem. Tāpēc "visu izdevēju pieņemšanas" elements noteikumā par visu karšu pieņemšanu ir pamatots maksājumu karšu shēmas noteikums, jo tas liedz maksājumu saņēmējiem diskriminējoši izturēties pret atsevišķajām bankām, kas izdekušas karti. "Visu produktu pieņemšanas" elements būtībā ir sasaistīšanas prakse, kuras ietekmē zemas maksas karšu pieņemšana tiek sasaistīta ar augstas maksas kartēm. Ja noteikumā par visu karšu pieņemšanu tiktu atcelts "visu produktu pieņemšanas" elements, tirgotāji varētu izvēlēties pieņemt vienīgi zemu vai zemāku izmaksu maksājumu kartes, kas, samazinot tirgotāju izmaksas, sniegtu labumu arī patērētājiem. Tādā gadījumā tirgotāji, kas pieņem debetkartes, nebūtu spiesti pieņemt kredītkartes, un tie, kuri pieņem kredītkartes, nebūtu spiesti pieņemt komerckartes. Tomēr, lai aizsargātu patērētāju un patērētāja spēju iespējami bieži lietot maksājumu kartes, būtu jānosaka pienākums, ka tirgotājiem ir jāpieņem kartes, uz kurām attiecas tā pati regulētā starpbanku komisijas maksa, tikai tad, ja tās ir izdotas ar to pašu zīmolu un tajā pašā kategorijā (priekšapmaksas karte, debetkarte vai kredītkarte). Turklāt šāds ierobežojums radītu lielāku konkurenci attiecībā uz kartēm, kuru starpbanku komisijas maksas netiek reglamentētas saskaņā ar šo regulu, jo tirgotāji iegūtu lielāku ietekmi sarunās par nosacījumiem, ar kādiem tie pieņem šādas kartes. Šādus ierobežojumus vajadzētu limitēt un uzskatīt par pieņemamiem tikai, lai uzlabotu patērētāju aizsardzību, nodrošinot patērētājiem pienācīgu drošību par to, ka tirgotāji viņu maksājumu kartes pieņems.

- (38) Maksājumu pakalpojumu sniedzējiem gan uz tehniskā, gan komerciālā pamata būtu jānodrošina skaidrs nošķirums starp patērētāju kartēm un komerckartēm. Tāpēc ir svarīgi definēt komercartes kā maksājumu instrumentu, ko izmanto vienīgi attiecībā uz darījumdarbības izdevumiem, ko iekasē tieši no uzņēmuma vai publiskā sektora struktūras, vai pašnodarbinātas fiziskas personas konta.
- (39) Maksājumu saņēmējiem un maksātājiem vajadzētu būt līdzekļiem, lai identificētu dažādo kategoriju kartes. Tāpēc dažādos zīmolus un kategorijas uz ierīces vajadzētu spēt identificēt elektroniski un – attiecībā uz jaunizdotām kartēm piesaistītiem maksājumu instrumentiem – vizuāli. Turklāt maksātājam vajadzētu būt informētam par maksātāja maksājumu instrumenta(-u) pieņemšanu attiecīgajā tirdzniecības vietā. Nepieciešams, lai maksājuma saņēmējs maksātājam jebkādos ierobežojumus saistībā ar attiecīgā zīmola izmantošanu darītu zināmus tajā pašā laikā un ar tādiem pašiem nosacījumiem kā informāciju, ka attiecīgais zīmols tiek pieņemts.
- (40) Lai nodrošinātu efektīvu zīmolu konkurenci, ir būtiski, lai maksājumu lietojumprogrammas izvēlētos lietotāji, nevis to noteiktu tirgus iepriekšējos posmos, ko veido maksājumu karšu shēmas, maksājumu pakalpojumu sniedzēji vai apstrādātāji. Ar šādu nosacījumu nevajadzētu liegt maksātājiem un maksājumu saņēmējiem iespēju, kad tas ir tehniski iespējams, iestatīt automātisku lietojumprogrammas izvēli, ja šo izvēli katrā darījumā ir iespējams mainīt.
- (41) Lai nodrošinātu, ka šīs regulas nepareizas piemērošanas gadījumos vai gadījumos, kad starp maksājumu pakalpojumu lietotājiem un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem rodas strīdi, ir iespējama tiesību aizsardzība, dalībvalstīm būtu jāievieš atbilstīgas un iedarbīgas ārpusietas sūdzību un tiesību aizsardzības procedūras vai jāisteno līdzvērtīgi pasākumi. Dalībvalstīm būtu jānosaka noteikumi par sankcijām, ko piemēro par šīs regulas pārkāpumiem, un būtu jānodrošina, ka minētās sankcijas ir iedarbīgas, samērīgas un atturošas un ka tās tiek piemērotas.
- (42) Komisijai būtu jāiesniedz ziņojums, kurā izpētītas dažādas šīs regulas sekas uz tirgus darbību. Komisijai ir jābūt iespējai savākt informāciju, kas vajadzīga šāda ziņojuma izstrādei, un kompetentajām iestādēm ir cieši jāsadarbjas ar Komisiju datu vākšanā.
- (43) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķus – noteikt vienotas prasības attiecībā uz kartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem un interneta un mobilajiem kartēm piesaistītiem maksājumiem – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet minētās rīcības mēroga dēļ šos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (44) Šī regula atbilst pamattiesībām un ievēro principus, kuri jo īpaši atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, proti, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un taisnīgu tiesu, brīvību veikt darījumdarbību, patērētāju tiesību aizsardzību, un tā jāpiemēro saskaņā ar minētajām tiesībām un principiem,

IR PIENĒMUŠI ŠO REGULU.

I NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

1. pants

Darbības joma

1. Šajā regulā ir paredzētas vienotas tehniskās un darījumdarbības prasības Savienībā veiktiem kartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem gadījumos, kad gan maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, gan maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atrodas Savienībā.
2. Šo regulu nepiemēro pakalpojumiem, kas balstās uz konkrētiem maksājumu instrumentiem, kurus var izmantot tikai ierobežotā veidā un kuri atbilst vienam no šādiem nosacījumiem:
 - a) instrumenti, ar kuru palīdzību turētājs var iegādāties preces vai pakalpojumus vienīgi izdevēja telpās vai pakalpojumu sniedzēju ierobežotā tīklā saskaņā ar tiešu komerciālu vienošanos ar profesionālu izdevēju;
 - b) instrumenti, kurus var izmantot vienīgi ļoti ierobežota preču vai pakalpojumu klāsta iegādei;
 - c) instrumenti, kas derīgi tikai vienā dalībvalstī un ko nodrošina, ja to lūdz uzņēmums vai publiskā sektora struktūra, un ko reglamentē valsts vai reģionāla publiska iestāde konkrētiem sociāliem vai nodokļu mērķiem, lai iegādātos konkrētas preces vai pakalpojumus no piegādātājiem, kam ir komerciāla vienošanās ar izdevēju.

3. II nodaļu nepiemēro:
 - a) darījumiem ar komerckartēm;
 - b) skaidras naudas izņemšanai no bankomātiem vai no maksājumu pakalpojumu sniedzēja kases; un
 - c) darījumiem ar maksājumu kartēm, ko izdevušas trīspusējās maksājumu karšu shēmas.
4. Regulas 7. pantu nepiemēro trīspusējām maksājumu karšu shēmām.
5. Ja trīspusēja maksājumu karšu shēma licencē citus maksājumu pakalpojumu sniedzējus izdot kartēm piesaistītus maksājumu instrumentus vai pieņemt kartēm piesaistītus maksājumu darījumus, vai abus, vai izdod kartēm piesaistītus maksājumu instrumentus ar zīmolu koplietošanas partneri vai ar pārstāvja starpniecību, to uzskata par četrpusēju maksājumu karšu shēmu. Tomēr līdz 2018. gada 9. decembrim saistībā ar iekšzemes maksājumu darījumiem uz šāda veida trīspusēju maksājumu karšu shēmu var neattiecināt II nodaļā minētos pienākumus – ar noteikumu, ka kartēm piesaistīti maksājumu darījumi, kas veikti dalībvalstī saskaņā ar šādu trīspusēju maksājumu karšu shēmu, ik gadu nepārsniedz 3 % no visu tādu kartēm piesaistītu maksājumu darījumu vērtības, kuri tiek veikti minētajā dalībvalstī.

2. pants

Definīcijas

Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

- 1) "pieņēməjs" ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas ar maksājuma saņēmēju ir noslēdzis līgumisku vienošanos par kartēm piesaistītu maksājumu darījumu pieņemšanu un apstrādāšanu, kā rezultātā maksājuma saņēmējam tiek pārskaitīti līdzekļi;
- 2) "izdevējs" ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas ir noslēdzis līgumisku vienošanos ar mērķi maksātājam nodrošināt maksājumu instrumentu, lai veiktu kartēm piesaistītu maksātāja maksājumu darījumu ierosināšanu un apstrādi;
- 3) "patērētājs" ir fiziska persona, kas maksājumu pakalpojumu līgumos, uz kuriem attiecas šī regula, darbojas nolūkos, kas nav saistīti ar minētās personas amatu, darījumdarbību vai profesiju;
- 4) "debitkartes darījums" ir kartei piesaistīts maksājumu darījums, tostarp darījums ar priekšapmaksas kartēm, kas nav kredītkartes darījums;
- 5) "kredītkartes darījums" ir kartei piesaistīts maksājumu darījums, ar kuru darījuma summa iepriekš noteiktā konkrētā kalendārā mēneša dienā tiek pilnībā vai daļēji debitēta no maksātāja saskaņā ar iepriekš noteiktām kredītiespējām – ar procentiem vai bez tiem;
- 6) "komerckarte" ir jebkāds kartei piesaistīts maksājumu instruments, kas izdots uzņēmumiem vai publiskā sektora struktūrām, vai pašnodarbinātām fiziskām personām un ko izmanto vienīgi attiecībā uz darījumdarbības izdevumiem, ja maksājumus, kas veikti ar šādām kartēm, tieši iekasē no uzņēmuma vai publiskā sektora struktūras vai pašnodarbinātas fiziskas personas konta;
- 7) "kartei piesaistīts maksājumu darījums" ir pakalpojums, kura pamatā ir maksājumu karšu shēmas infrastruktūra un darījumdarbības noteikumi, lai ar jebkādas kartes, telesakaru, digitālas vai informācijas tehnoloģiju ierīces vai programmatūras palīdzību veiktu maksājumu darījumu, ja tā rezultāts ir debitkartes vai kredītkartes darījums. Kartei piesaistīti maksājumu darījumi neietver darījumus, kuru pamatā ir cita veida maksājumu pakalpojumi;
- 8) "pārrobežu maksājumu darījums" ir kartei piesaistīts maksājumu darījums, kurā izdevējs un pieņēməjs atrodas dažādās dalībvalstīs vai kurā kartei piesaistītu maksājumu instrumentu ir izdevis izdevējs, kas atrodas dalībvalstī, kura nav tirdzniecības vietas dalībvalsts;
- 9) "iekšzemes maksājumu darījums" ir jebkāds kartei piesaistīts maksājumu darījums, kas nav pārrobežu maksājumu darījums;
- 10) "starptanku komisijas maksa" ir maksa, ko tieši vai netieši (piemēram, ar trešās personas starpniecību) maksā par katru darījumu starp izdevēju un pieņēməju, kuri ir iesaistīti kartei piesaistītā maksājumu darījumā. Neto kompensāciju vai citu saskaņotu atlīdzību uzskata par daļu no starptanku komisijas maksas;
- 11) "neto kompensācija" ir maksājumu, rabatu vai stimulu kopējā neto summa, ko izdevējs saņēmis no maksājumu karšu shēmas, pieņēməja vai jebkura cita starpnieka saistībā ar kartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem vai saistītām darbībām;

- 12) "tirgotāju apkalpošanas maksa" ir maksa, ko maksājuma saņēmējs maksā pieņēmējam par kartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem;
- 13) "maksājuma saņēmējs" ir fiziska vai juridiska persona, kas ir maksājuma darījumā iesaistīto līdzekļu iecerētais saņēmējs;
- 14) "maksātājs" ir fiziska vai juridiska persona, kura ir maksājumu konta turētāja un kura atļauj veikt maksājuma uzdevumu no minētā maksājumu konta, vai – gadījumā, ja nav maksājumu konta – fiziska vai juridiska persona, kas dod maksājuma uzdevumu;
- 15) "maksājumu karte" ir maksājumu instrumentu kategorija, ar kuras palīdzību maksātājs var ierosināt debetkartes vai kredītkartes darījumus;
- 16) "maksājumu karšu shēma" ir tāds vienots noteikumu, prakses, standartu un/vai īstenošanas pamatnostādņu kopums kartēm piesaistītu maksājumu darījumu veikšanai, kas ir nošķirts no jebkādas infrastruktūras vai maksājumu sistēmas, ar kuras palīdzību tiek nodrošināta tās darbība, un kurā ir jebkāda īpaša lēmumu pieņēmēja struktūra, organizācija vai vienība, kura ir atbildīga par šīs shēmas darbību;
- 17) "četrpusēja maksājumu karšu shēma" ir maksājumu karšu shēma, kurā kartēm piesaistīti maksājumu darījumi no maksātāja maksājumu konta ar shēmas, maksājumu kartes izdevēja (no maksātāja puses) un pieņēmēja (no maksājuma saņēmēja puses) starpniecību tiek veikti uz maksājuma saņēmēja maksājumu kontu;
- 18) "trīspusēja maksājumu karšu shēma" ir maksājumu karšu shēma, kurā pati shēma nodrošina pieņemšanas un izdošanas pakalpojumus un kurā kartēm piesaistīti maksājumu darījumi tiek veikti no maksātāja maksājumu konta uz maksājuma saņēmēja maksājumu kontu. Ja trīspusēja maksājumu karšu shēma licencē citus maksājumu pakalpojumu sniedzējus izdot kartēm piesaistītus maksājumu instrumentus vai pieņemt kartēm piesaistītus maksājumu darījumus, vai abus, vai izdod kartēm piesaistītus maksājumu instrumentus ar zīmolu koplietošanas partneri vai ar pārstāvja starpniecību, to uzskata par četrpusēju maksājumu karšu shēmu.
- 19) "maksājumu instruments" ir jebkāda(-as) individuāla(-as) ierīce(-es) un/vai procedūru kopums, par ko maksājumu pakalpojumu lietotājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir vienojušies un ko izmanto, lai ierosinātu maksājuma uzdevumu;
- 20) "kartei piesaistīts maksājumu instruments" ir jebkāds maksājumu instruments, tostarp karte, mobilais telefons, dators vai jebkāda cita tehniska ierīce, kurā ir attiecīga maksājuma lietojumprogramma, kura maksātājam ļauj ierosināt kartei piesaistītu maksājuma darījumu, kas nav kredīta pārvedums vai tiešā debeta maksājums, kā noteikts Regulas (ES) Nr. 260/2012 2. pantā;
- 21) "maksājumu lietojumprogramma" ir ierīcē ielādēta datora programmatūra vai tās ekvivalents, kas ļauj ierosināt kartēm piesaistītus maksājumu darījumus un maksātājam ļauj izdot maksājuma uzdevumus;
- 22) "maksājumu konts" ir tāds konts, kas tiek turēts uz viena vai vairāku maksājumu pakalpojumu lietotāju vārda, ko izmanto maksājumu darījumu izpildei, tostarp, izmantojot īpašu kontu elektroniskai naudai, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/110/EK 2. panta 2. punktā ⁽¹⁾;
- 23) "maksājuma uzdevums" ir jebkāds maksātāja rīkojums savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, ar kuru pieprasa izpildīt maksājumu darījumu;
- 24) "maksājumu pakalpojumu sniedzējs" ir fiziska vai juridiska persona, kam ir atļauts sniegt Direktīvas 2007/64/EK pielikumā uzskaitītos maksājumu pakalpojumus vai kas atzīta kā elektroniskas naudas izdevējs saskaņā ar Direktīvas 2009/110/EK 1. panta 1. punktu. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs var būt izdevējs vai pieņēmējs, vai abi kopā;
- 25) "maksājumu pakalpojumu lietotājs" ir fiziska vai juridiska persona, kas izmanto maksājumu pakalpojumu kā maksātājs vai maksājumu saņēmējs, vai gan kā maksātājs, gan kā maksājumu saņēmējs;
- 26) "maksājuma darījums" ir maksātāja vai maksātāja vārdā ierosināta vai maksājumu saņēmēja ierosināta līdzekļu pārskatīšanas darbība neatkarīgi no jebkādiem maksātāja vai maksājumu saņēmēja attiecību pamatā esošiem pienākumiem;
- 27) "apstrāde" ir maksājumu darījumu apstrādes pakalpojumu izpilde, proti, darbības, kas nepieciešamas maksājuma norādījumu apstrādei starp izdevēju un pieņēmēju;
- 28) "apstrādes struktūra" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas sniedz maksājumu darījumu apstrādes pakalpojumus;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/110/EK (2009. gada 16. septembris) par elektroniskās naudas iestāžu darbības sākšanu, veikšanu un konsultatīvu uzraudzību, par grozījumiem Direktīvā 2005/60/EK un Direktīvā 2006/48/EK un par Direktīvas 2000/46/EK atcelšanu (OV L 267, 10.10.2009., 7. lpp.).

- 29) "tirdzniecības vieta" ir tirgotāja fizisko telpu adrese, kur ir ierosināts maksājuma darījums. Tomēr:
- a) distances pārdošanas vai distances līgumu (piemēram, e-komercija) gadījumā, kā noteikts Direktīvas 2011/83/ES 2. panta 7. punktā tirdzniecības vieta ir konkrētas darījumdarbības vietas adrese, kuru izmantojot, tirgotājs veic savu darījumdarbību – neatkarīgi no tīmekļa vietnes vai servera atrašanās vietām, kuru izmantojot, maksājuma darījums ir ierosināts;
 - b) gadījumā, ja tirgotājam nav konkrētas darījumdarbības vietas, tirdzniecības vieta ir adrese, attiecībā uz kuru tirgotājam ir derīga darījumdarbības licence, kuru izmantojot, maksājuma darījums ir ierosināts;
 - c) gadījumā, ja tirgotājam nav ne konkrētas darījumdarbības vietas, ne derīgas darījumdarbības licences, tirdzniecības vieta ir adrese, kas norādīta sarakstē par nodokļu maksājumiem attiecībā uz viņa tirdzniecības darbību, un, kuru izmantojot, maksājuma darījums ir ierosināts;
- 30) "maksājuma zīmols" ir jebkurš materiāls vai digitāls nosaukums, jēdziens, zīme, simbols vai to kombinācija, kas ļauj noteikt, ar kuras maksājumu karšu shēmas palīdzību tiek veikti kartēm piesaistīti maksājumu darījumi;
- 31) "maksājumu zīmolu koplietošana" ir divu vai vairāku maksājumu zīmolu vai viena zīmola maksājumu lietojumprogrammu iekļaušana vienā un tajā pašā kartē piesaistītajā maksājuma instrumentā;
- 32) "zīmolu koplietošana" ir vismaz viena maksājumu zīmola un vismaz viena ar maksājumiem nesaistīta zīmola iekļaušana vienā un tajā pašā kartē piesaistītajā maksājuma instrumentā;
- 33) "debitkarte" ir maksājumu instrumentu kategorija, ar kuras palīdzību maksātājs var ierosināt debitkartes darījumu, izņemot darījumus ar priekšapmaksas kartēm;
- 34) "kreditkarte" ir maksājumu instrumentu kategorija, ar kuras palīdzību maksātājs var ierosināt kreditkartes darījumu;
- 35) "priekšapmaksas karte" ir maksājumu instrumentu kategorija, uz kuras tiek uzglabāta elektroniskā nauda, kā noteikts Direktīvas 2009/110/EK 2. panta 2. punktā.

II NODAĻA

STARPBANKU KOMISIJAS MAKSAS

3. pants

Starpbanku komisijas maksas par patērētāju debitkaršu darījumiem

1. Maksājumu pakalpojuma sniedzēji par jebkuru debitkartes darījumu nepiedāvā vai nepieprasa tādu starpbanku komisijas maksu par darījumu, kura ir lielāka par 0,2 % no darījuma vērtības.
2. Par debitkaršu iekšzemes darījumiem dalībvalstis var:
 - a) vai nu noteikt katra darījuma starpbanku komisijas maksas maksimālo procentuālo robežvērtību zemāku nekā 1. punktā paredzētā un noteikt fiksētu maksimālu komisijas maksas summu kā limitu tai komisijas maksas summai, kas veidojas, piemērojot procentu likmi, vai
 - b) atļaut maksājumu pakalpojumu sniedzējiem piemērot tādu katra darījuma starpbanku komisijas maksu, kas nav lielāka par EUR 0,05, vai – dalībvalstīs, kuru naudas vienība nav euro, – atbilstīgu vērtību nacionālajā valūtā 2015. gada 8. jūnijā, ko pārskata ik pēc pieciem gadiem vai vienmēr, kad notikušas būtiskas izmaiņas valūtas kursos. Šo katra darījuma starpbanku komisijas maksu var apvienot ar maksimālajām procentuālajām likmēm, kuras nav lielākas par 0,2 %, vienmēr ar noteikumu, ka starpbanku komisijas maksu summa maksājumu karšu shēmā nav lielāka par 0,2 % no kopējās debitkaršu iekšzemes darījumu ikgadējās darījumu vērtības katrā maksājumu karšu shēmā.
3. Līdz 2020. gada 9. decembrim attiecībā uz debitkaršu iekšzemes darījumiem dalībvalstis var atļaut maksājumu pakalpojumu sniedzējiem piemērot vidējo svērto starpbanku komisijas maksu, kas nav lielāka par vērtību, kura ir līdzvērtīga 0,2 % no visu debitkaršu iekšzemes darījumu vidējās ikgadējās darījumu vērtības katrā maksājumu karšu shēmā. Dalībvalstis var noteikt zemāku vidējo svērto starpbanku komisijas maksas maksimālo robežvērtību, kas piemērojama visiem debitkaršu iekšzemes darījumiem.
4. Šā panta 2. un 3. punktā minēto ikgadējo darījumu vērtības aprēķina par gadu – sākot no 1. janvāra un beidzot 31. decembrī – un to piemēro, sākot no nākamā gada 1. aprīļa. Atsauces laikposms pirmajam šādas vērtības aprēķinam sākas 15 kalendāros mēnešus pirms 2. un 3. punkta piemērošanas dienas un beidzas trīs kalendāros mēnešus pirms minētās dienas.

5. Kompetentās iestādes, kas minētas 13. pantā, ar rakstisku pieprasījumu pieprasa, lai maksājumu karšu shēmas un/ vai maksājumu pakalpojumu sniedzēji sniegtu visu informāciju, kas vajadzīga, lai pārbaudītu, vai šā panta 3. un 4. punkts tiek pareizi piemērots. Šādu informāciju kompetentajai iestādei nosūta pirms 1. marta tajā gadā, kas seko 4. punkta pirmajā teikumā minētajam atsauces laikposmam. Jebkura cita informācija, kas vajadzīga, lai kompetentās iestādes varētu pārbaudīt atbilstību šīs nodaļas noteikumiem, ir jānosūta kompetentajām iestādēm pēc to rakstiska pieprasījuma un to noteiktajā termiņā. Kompetentās iestādes var pieprasīt, lai šo informāciju būtu apstiprinājis neatkarīgs revidents.

4. pants

Starpbanku komisijas maksas par patērētāju kredītkaršu darījumiem

Maksājumu pakalpojumu sniedzēji par jebkuru kredītkaršu darījumu nepiedāvā vai nepieprasa tādu starpbanku komisijas maksu par darījumu, kura ir lielāka par 0,3 % no darījuma vērtības. Kredītkaršu iekšzemes darījumiem dalībvalstis var noteikt zemāku katra darījuma starpbanku komisijas maksas maksimālo robežvērtību.

5. pants

Noteikumu apiešanas aizliegums

Regulas 3. un 4. pantā minēto maksimālo robežvērtību piemērošanas nolūkā jebkādu saskaņotu atlīdzību, tostarp neto kompensāciju, kam ir starpbanku komisijas maksai līdzvērtīgs mērķis vai ietekme un ko izdevējs attiecībā uz maksājumu darījumiem vai saistītām darbībām saņem no maksājumu karšu shēmas, pieņēmeja vai jebkāda cita starpnieka, uzskata par daļu no starpbanku komisijas maksas.

III NODAĻA

DARĪJUMDARBĪBAS NOTEIKUMI

6. pants

Licencēšana

1. Licencēšanas nolīgumos vai maksājumu karšu shēmu noteikumos par maksājumu karšu izdošanu vai par kartēm piesaistītu maksājumu darījumu pieņemšanu ir aizliegti jebkādi teritoriāli ierobežojumi Savienībā vai noteikumi ar līdzvērtīgu ietekmi.
2. Licencēšanas nolīgumos vai maksājumu karšu shēmu noteikumos par maksājumu karšu izdošanu vai par kartēm piesaistītu maksājumu darījumu pieņemšanu ir aizliegtas jebkādas prasības vai pienākumi saņemt konkrētas valsts licenci vai atļauju darboties pārrobežu mērogā vai noteikumi ar līdzvērtīgu ietekmi.

7. pants

Maksājumu karšu shēmas un apstrādes struktūru nodalīšana

1. Maksājumu karšu shēmas un apstrādes struktūras:
 - a) ir neatkarīgas grāmatvedības, organizācijas un lēmumu pieņemšanas procesu ziņā;
 - b) cenas par maksājumu karšu shēmu un apstrādes darbībām nenorāda kopā un šādām darbībām neizmanto šķērsub-sīdijas;
 - c) vienlīdzīgi izturas pret saviem meitasuzņēmumiem vai akcionāriem, no vienas puses, un maksājumu karšu shēmu lietotājiem un citiem līgumpartneriem, no otras puses, un jo īpaši jebkāda to piedāvātā pakalpojuma sniegšanu nekādā veidā nepadara atkarīgu no tā, vai līgumpartneris pieņem citus to piedāvātos pakalpojumus.
2. Tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kurā ir shēmas juridiskā adrese, var prasīt, lai maksājumu karšu shēma iesniegtu neatkarīgu ziņojumu, kas apstiprinātu to atbilstību 1. punkta prasībām.
3. Maksājumu karšu shēmas nodrošina iespēju, ka atsevišķu kartēm piesaistītu maksājumu darījumu autorizēšanas un tīrvērtes ziņas var nodalīt un apstrādāt dažādas apstrādes struktūras.
4. Maksājumu karšu shēmu apstrādes noteikumos ir aizliegta jebkāda veida teritoriāla diskriminācija.

5. Apstrādes struktūras Savienībā, izmantojot starptautisko vai Eiropas standartizācijas organizāciju izstrādātus standartus, nodrošina, ka to sistēma ir tehniski sadarbspējīga ar citām apstrādes struktūru sistēmām Savienībā. Turklāt maksājumu karšu shēmas nepieņem vai nepiemēro tādus darījumdarbības noteikumus, kas ierobežo sadarbspēju starp citām apstrādes struktūrām Savienībā.

6. Eiropas Banku iestāde (EBI) pēc apspriešanās ar konsultatīvo darba grupu, kas minēta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 ⁽¹⁾ 41. pantā, var izstrādāt regulatīvu tehnisko standartu projektu, ar ko nosaka prasības, kas maksājumu karšu shēmām un apstrādes struktūrām ir jāievēro, lai nodrošinātu šā panta 1. punkta a) apakšpunkta piemērošanu.

EBI līdz 2015. gada 9. decembrim minēto regulatīvo tehnisko standartu projektu iesniedz Komisijai.

Komisija tiek pilnvarota saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 10. līdz 14. pantu pieņemt šā punkta pirmajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus.

8. pants

Maksājumu zīmolu koplietošana un maksājuma zīmola vai maksājuma lietojumprogrammas izvēle

1. Ir aizliegti jebkādi maksājuma karšu shēmu noteikumi un licencēšanas nolīgumu noteikumi vai pasākumi ar līdzvērtīgām sekām, kas izdevējam attiecībā uz kartei piesaistītiem maksājuma instrumentiem traucē vai neļauj koplietot divus vai vairākus atšķirīgus maksājumu zīmolus vai maksājumu lietojumprogrammas.

2. Patērētājs, slēdzot līgumisku vienošanos ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju, var lūgt, lai kartei piesaistītā maksājumā būtu divi vai vairāki atšķirīgi maksājumu zīmoli, ar noteikumu, ka maksājuma pakalpojuma sniedzējs piedāvā šādu pakalpojumu. Pietiekami ilgu laiku pirms līguma parakstīšanas maksājumu pakalpojumu sniedzējs patērētājam nodrošina skaidru un objektīvu informāciju par visiem pieejamajiem maksājumu zīmolliem un par to raksturīgajām īpašībām, tostarp par to funkcionalitāti, izmaksām un drošību.

3. Jebkuras atšķirības attieksmē pret izdevējiem vai pieņēmējiem shēmu noteikumos un licencēšanas nolīgumu noteikumos par atšķirīgu maksājumu zīmolu vai maksājumu lietojumprogrammu koplietošanu attiecībā uz kartei piesaistītu maksājuma instrumentu ir objektīvi pamatotas un nediskriminējošas.

4. Maksājumu karšu shēmas kartes izdodošajiem un pieņemošajiem maksājumu pakalpojuma sniedzējiem attiecībā uz darījumiem, kas veikti ar jebkādu ierīci, uz kuras attēlots viņu maksājuma zīmols, taču kas neizmanto minēto shēmu, neuzliek prasības par ziņošanu, pienākumus segt komisijas maksas vai līdzīgus pienākumus ar tādu pašu mērķi vai ietekmi.

5. Maršrutēšanas principi vai līdzvērtīgi pasākumi, kuru mērķis ir vadīt darījumus, izmantojot īpašu kanālu vai procesu, un citi tehniski un drošības standarti un prasības par apiešanos ar kartei piesaistītiem maksājuma instrumentiem, uz kurām attiecas divi vai vairāki atšķirīgi maksājumu instrumentu zīmoli un maksājuma lietojumprogrammas, ir nediskriminējoši un tos piemēro nediskriminējošā veidā.

6. Maksājumu karšu shēmas, izdevēji, pieņēmēji, apstrādes struktūras un citi tehnisko pakalpojumu sniedzēji maksājumu instrumentā vai aprīkojumā, ko izmanto tirdzniecības vietā, neievieto automātiskus mehānismus, programmatūru vai iekārtas, kuras ierobežo maksātāja un maksājuma saņēmēja maksājuma zīmola vai maksājuma lietojumprogrammas, vai abu izvēli, tiem lietojot koplietotu zīmolu maksājumu instrumentu.

Maksājumu saņēmēji saglabā iespēju aprīkojumā, ko izmanto tirdzniecības vietā, instalēt automātiskus mehānismus, kuri prioritāri izvēlas kādu konkrētu maksājuma zīmolu vai maksājuma lietojumprogrammu, bet maksājumu saņēmēji maksātājam neliedz ignorēt šādu automātisku prioritāro izvēli, ko savā iekārtā noteicis maksājuma saņēmējs, attiecībā uz maksājuma saņēmēja pieņemtām karšu kategorijām vai saistītiem maksājumu instrumentiem.

9. pants

Vienotas maksas atcelšana

1. Katrs pieņēmējs savam maksājuma saņēmējam piedāvā un no tā iekasē tirgotāju apkalpošanas maksas, kas ir atsevišķi norādītas dažādām maksājumu karšu kategorijām un dažādu zīmolu maksājumu kartēm ar atšķirīgiem starpbanku komisijas maksas līmeņiem, izņemot gadījumus, kad maksājumu saņēmēji pieņēmējam rakstiski lūdz iekasēt vienotas tirgotāju apkalpošanas maksas.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1093/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko izveido Eiropas Uzraudzības iestādi (Eiropas Banku iestādi), groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/78/EK (OV L 331, 15.12.2010., 12. lpp.).

2. Pieņēmēji savos nolīgumos ar maksājumu saņēmējiem ietver atsevišķi norādītu informāciju par tirgotāja apkalpošanas maksu apmēru, starpbanku komisijas maksām un shēmas komisijas maksām, ko piemēro katrai maksājumu karšu kategorijai un katra zīmola maksājumu kartēm, izņemot gadījumus, kad maksājumu saņēmēji rakstiski lūdz rīkoties citādi.

10. pants

Noteikums par visu karšu pieņemšanu

1. Maksājumu karšu shēmas un maksājumu pakalpojumu sniedzēji nepiemēro noteikumus, ar kuriem maksājumu saņēmējiem, kuri pieņem tādas kartēm piesaistītus maksājumu instrumentus, ko izdevis viens izdevējs, uzliek pienākumu pieņemt arī citu kartei piesaistītu maksājumu instrumentu, kas izdots tajā pašā maksājumu karšu shēmā.

2. Panta 1. punktu nepiemēro patērētāju kartēm piesaistītiem maksājumu instrumentiem, kas pieder pie tā pašā zīmola un tās pašas priekšapmaksas karšu, debetkaršu vai kredītkaršu kategorijas, uz kurām attiecas starpbanku maksājums saskaņā ar šīs regulas II nodaļu.

3. Panta 1. punkts neskar maksājumu karšu shēmu un maksājumu pakalpojumu sniedzēju iespēju paredzēt, ka kartes nevar noraidīt, pamatojoties uz izdevēja vai kartes turētāja identitāti.

4. Maksājumu saņēmēji, kas nolemj nepieņemt visas maksājumu karšu shēmas kartes vai citus maksājumu instrumentus, skaidri un nepārprotami par to informē patērētājus, vienlaikus informējot tos par citām maksājumu karšu shēmas kartēm un maksājumu instrumentiem, kas tiek pieņemti. Šādu informāciju uzskatāmi izvieta pie veikala ieejas un pie kases.

Distances pārdošanas gadījumā šo informāciju izvieta maksājuma saņēmēja tīmekļa vietnē vai uz cita attiecīga elektroniska vai mobila līdzekļa. Informāciju maksātājam sniedz pietiekami ilgu laiku un pirms tam, kad maksātājs ar maksājuma saņēmēju noslēdz pirkuma līgumu.

5. Izdevēji nodrošina, ka to maksājumu instrumenti ir identificējami elektroniski un, ja tie ir no jauna izdevuši kartēm piesaistītus maksājumu instrumentus, – identificējami arī vizuāli, ļaujot maksājumu saņēmējiem un maksātājiem nepārprotami noteikt, kuru zīmolu un kategoriju priekšapmaksas kartes, debetkartes, kredītkartes vai komerckartes maksātājs izvēlas.

11. pants

Noteikumi par novirzīšanu

1. Ir aizliegti jebkādi noteikumi licencēšanas nolīgumos, maksājumu karšu shēmu piemērotajos shēmu noteikumos un nolīgumos, kas noslēgti starp pieņēmējiem un maksājumu saņēmējiem, kuri maksājumu saņēmējiem liedz patērētājus novirzīt uz tāda maksājumu instrumenta izmantošanu, kam maksājuma saņēmējs dod priekšroku. Šis aizliegums attiecas arī uz noteikumiem, kas maksājuma saņēmējam aizliedz pret noteiktas maksājumu karšu shēmas kartei piesaistītiem maksājumu instrumentiem izturēties labvēlīgāk vai mazāk labvēlīgi nekā pret citu maksājumu karšu shēmu ierīcēm.

2. Ir aizliegti jebkādi noteikumi licencēšanas nolīgumos, maksājumu karšu shēmu piemērotajos shēmu noteikumos un nolīgumos, kas noslēgti starp pieņēmējiem un maksājumu saņēmējiem, kuri maksājumu saņēmējiem liedz patērētājus informēt par starpbanku komisijas maksām un tirgotāja apkalpošanas maksām.

3. Šā panta 1. un 2. punkts neskar noteikumus par maksām, atlaidēm vai citiem novirzīšanas paņēmieniem, kas izklāstīti Direktīvā 2007/64/EK un Direktīvā 2011/83/ES.

12. pants

Informācija maksājuma saņēmējam par atsevišķiem kartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem

1. Pēc atsevišķa kartei piesaistīta maksājuma darījuma izpildes maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs maksājuma saņēmējam nodrošina šādu informāciju:

- atsauce, kas maksājuma saņēmējam ļauj identificēt kartei piesaistītu maksājuma darījumu;
- maksājuma darījuma summa valūtā, kādā ir kredīts maksājuma saņēmēja maksājuma konts;
- summa, ko veido maksas, kuras piemēro kartei piesaistītam maksājuma darījumam, atsevišķi norādot tirgotāju apkalpošanas maksu un starpbanku komisijas maksas summu.

Ar maksājuma saņēmēja iepriekšēju un nepārprotamu piekrišanu pirmajā daļā minēto informāciju var apkopot pa zīmoliem, pēc izmantošanas, pa maksājumu instrumentu kategorijām un pēc darījumam piemērojamajām starpbanku komisijas maksu likmēm.

2. Starp pieņēmējiem un maksājumu saņēmējiem noslēgtajos līgumos var iekļaut noteikumu, ka 1. punkta pirmajā daļā minēto informāciju sniedz vai dara pieejamu periodiski vismaz reizi mēnesī un tādā veidā, par kādu panākta vienošanās, kas ļauj maksājuma saņēmējam saglabāt un pavairot informāciju, nemainot to.

IV NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

13. pants

Kompetentās iestādes

1. Dalībvalstis norīko kompetentās iestādes, kuras ir pilnvarotas nodrošināt šīs regulas izpildi un kurām ir piešķirtas izmeklēšanas un izpildes pilnvaras.
2. Dalībvalstis par kompetentajām iestādēm var norīkot jau esošās struktūras.
3. Dalībvalstis var norīkot vienu vai vairākas kompetentās iestādes.
4. Par minētajām kompetentajām iestādēm dalībvalstis Komisijai paziņo līdz 2016. gada 9. jūnijam. Tās nekavējoties informē Komisiju par jebkādam turpmākām izmaiņām attiecībā uz minētajām iestādēm.
5. Norīkotajām kompetentajām iestādēm, kas minētas 1. punktā, ir pietiekami resursi, lai veiktu savus pienākumus.
6. Dalībvalstis prasa, lai kompetentās iestādes efektīvi uzraudzītu atbilstību šīs regulas prasībām, tostarp novērstu jebkādas maksājumu pakalpojumu sniedzēju mēģinājumus apiet šo regulu, un veiktu visus pasākumus, kas nepieciešami, lai šādu atbilstību nodrošinātu.

14. pants

Sankcijas

1. Dalībvalstis paredz noteikumus par sankcijām, ko piemēro par šīs regulas pārkāpumiem, un veic visus pasākumus, kuri nepieciešami, lai nodrošinātu, ka tās tiek piemērotas.
2. Dalībvalstis līdz 2016. gada 9. jūnijam minētos noteikumus paziņo Komisijai un nekavējoties tai paziņo par jebkādiem turpmākiem grozījumiem, kas tos ietekmē.

15. pants

Izlīgums, ārpustiesas sūdzību un pārsūdzību procedūras

1. Dalībvalstis nodrošina un veicina atbilstīgas un efektīvas ārpustiesas sūdzību un pārsūdzību procedūras vai veic līdzvērtīgus pasākumus, lai izšķirtu saistībā ar šo regulu radušos strīdus starp maksājumu saņēmējiem un to maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Minētajā nolūkā dalībvalstis attiecīgā gadījumā norīko jau esošas struktūras vai izveido jaunas struktūras. Struktūras ir neatkarīgas no pusēm.
2. Dalībvalstis līdz 2017. gada 9. jūnijam par minētajām struktūrām paziņo Komisijai. Tās nekavējoties informē Komisiju par jebkādam turpmākām izmaiņām attiecībā uz minētajām struktūrām.

16. pants

Universālās kartes

1. Šajā regulā saistībā ar iekšzemes maksājumu darījumiem, ko maksājumu karšu shēma nevar nošķirt kā debetkaršu vai kredītkaršu darījumus, piemēro noteikumus par debetkartēm vai debetkaršu darījumiem.
2. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis līdz 2016. gada 9. decembrim var noteikt daļu, kas nav lielāka par 30 % no šā panta 1. punktā minētajiem iekšzemes maksājumu darījumiem, kurus uzskata par līdzvērtīgiem kredītkaršu darījumiem, kam piemēro 4. pantā noteikto starpbanku komisijas maksas maksimālo robežvērtību.

17. pants

Pārskatīšanas klauzula

Līdz 2019. gada 9. jūnijam Komisija Eiropas Parlamentam un Padomei iesniedz ziņojumu par šīs regulas piemērošanu. Komisija ziņojumā jo īpaši izvērtē to, cik atbilstīgi ir starpbanku komisijas maksu līmeņi un novirzīšanas mehānismi, piemēram, maksas, ņemot vērā dažādo maksājumu līdzekļu izmantojumu un izmaksas un jaunu dalībnieku, jaunu tehnoloģiju un inovatīvu darījumdarbības modeļu tirgū ienākšanas līmeni. Izvērtējumā jo īpaši izskata šādus jautājumus:

- a) maksātāju maksu attīstība;
- b) maksājumu karšu nodrošinātāju un maksājumu karšu shēmu savstarpējās konkurences līmenis;
- c) ietekme uz maksātāju un maksājuma saņēmēju izmaksām;
- d) daļa, ko tirgotājs no starpbanku komisijas maksu līmeņu samazinājuma nodod tālāk;
- e) tehniskās prasības un to ietekme uz visām iesaistītajām pusēm;
- f) maksājumu zīmolu koplietošanas ietekme uz lietošanas vienkāršību, jo īpaši attiecībā uz gados vecākiem un citiem neaizsargātiem lietotājiem;
- g) sekas, ko tirgū izraisa komercaršu izslēgšana no II nodaļas darbības jomas, salīdzinot situāciju dalībvalstīs, kurās papildmaksas piemērošana ir aizliegta, un dalībvalstīs, kurās tā ir atļauta;
- h) sekas, ko tirgū izraisa īpašie noteikumi par starpbanku komisijas maksām, ko piemēro debetkaršu iekšzemes darījumiem;
- i) tas, kā attīstās darījumu pieņemšana pārrobežu mērogā, un tā ietekme uz vienoto tirgu, salīdzinot situāciju, kādā ir kartes, kuru maksām ir noteikta maksimālā robežvērtība, un kartes, kuru maksām šāda robežvērtība nav noteikta, lai apsvērtu iespēju precizēt, kura starpbanku komisijas maksa tiek piemērota pieņemšanai pārrobežu mērogā;
- j) noteikumu par maksājumu karšu shēmas un apstrādes nodalīšanu praktiskā piemērošana un nepieciešamība vēlreiz apsvērt juridisku nošķiršanu;
- k) iespējama nepieciešamība – atkarībā no tā, kā 3. panta 1. punkts ietekmē to starpbanku komisijas maksu faktisko vērtību, kas tiek iekasētas par debetkaršu darījumiem, kuriem ir vidēji liela un liela vērtība – pārskatīt minēto punktu, paredzot noteikumu, ka šī robežvērtība būtu jānosaka zemākās summas apmērā, proti, EUR 0,07 vai 0,2 % no darījuma vērtības.

Komisijas ziņojumam vajadzības gadījumā pievieno tiesību akta priekšlikumu, kurā var ietvert ierosinātu starpbanku komisijas maksas maksimālās robežvērtības maksimuma grozījumu.

18. pants

Stāšanās spēkā

1. Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.
2. To piemēro no 2015. gada 8. jūnija, izņemot 3., 4., 6. un 12. pantu, ko piemēro no 2015. gada 9. decembra, un 7., 8., 9. un 10. pantu, ko piemēro no 2016. gada 9. jūnija.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Strasbūrā, 2015. gada 29. aprīlī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētāja
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA